DOMSTOLENS DOM

9. februar 1994 *

I sag C-119/92,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu og Blanca Rodríguez Galindo, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik ved professor Luigi Ferrari Bravo, chef for Udenrigsministeriets Servizio del contenzioso diplomatico, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Ivo Braguglia, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Italienske Ambassade, 5, rue Marie-Adélaïde,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til fællesskabsretten, idet den har fastsat

* Processprog: italiensk.

foranstaltninger, bestemmelser og former for praksis, som påfører toldklarerere problemer i deres arbejde og giver italienske toldklarerere uberettigede faktiske fordele, hvilket er en tilsidesættelse af Rådets forordning (EØF) nr. 222/77 af 13. december 1976 om fællesskabsforsendelse (EFT L 38, s. 1) og af Rådets forordning (EØF) nr. 3632/85 af 12. december 1985 om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse (EFT L 350, s. 1), og idet den har godkendt obligatoriske og bindende tariffer for italienske toldklarereres ydelser, hvilket er en tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 9 og 12,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformand J. C. Moitinho de Almeida samt dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg og P. J. G. Kapteyn (refererende dommer),

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 22. juni 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. oktober 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning af 24. marts 1992, indført i Domstolens register den 13. april 1992, har Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169, stk. 2, anlagt med påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til fællesskabsretten, idet den dels har fastsat foranstaltninger, bestemmelser og former for praksis, som påfører toldklarerere problemer i deres arbejde og giver italienske tolklarerere uberettigede faktiske fordele, hvilket er en tilsidesættelse af Rådets forordning (EØF) nr. 222/77 af 13. december 1976 om fællesskabsforsendelse (EFT L 38, s. 1, herefter benævnt »fællesskabsforsendelses-forordningen«) og af Rådets forordning (EØF) nr. 3632/85 af 12. december 1985 om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse (EFT L 350, s. 1, herefter benævnt »toldklarerer-forordningen«), dels har godkendt obligatoriske og bindende tariffer for italienske toldklarereres ydelser, hvilket er en tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 9 og 12.

2 Toldklarerer-forordningens artikel 2 bestemmer, at »toldangivelsen kan udfærdiges af enhver person, som, i henhold til gældende bestemmelser på dette område, for den kompetente myndighed kan fremlægge eller lade fremlægge den pågældende vare samt alle de dokumenter, der kræves i henhold til bestemmelserne vedrørende den toldprocedure, der anmodes om for denne vare«.

3 Forordningens artikel 3 har følgende ordlyd:

»1. Såfremt toldangivelsen udfærdiges skriftligt, kan den i artikel 2 omhandlede person, med forbehold af de øvrige bestemmelser i denne artikel, udfærdige denne toldangivelse:

a) i eget navn og for egen regning eller

b) i en andens navn og for en andens regning ('direkte repræsentation') eller endelig

c) i eget navn, men for en andens regning ('indirekte repræsentation').

2. Muligheden for at udfærdige den i stk. 1, litra c), omhandlede toldangivelse kan kun bringes i anvendelse, såfremt medlemsstaterne har truffet bestemmelse herom.

3. Såfremt en medlemsstat åbner mulighed for udfærdigelse af den i stk. 1, litra c), omhandlede toldangivelse, kan den forbeholde retten:

a) dels til at udfærdige toldangivelser i en andens navn og for en andens regning,

b) dels til at udfærdige toldangivelser i eget navn, men for en andens regning, for personer, der som selvstændige erhvervsdrivende udfærdiger toldangivelser enten som hovederhverv eller som bierhverv.«

4 Ifølge forordningens artikel 6, litra a), er forordningen ikke til hinder for at anvende medlemsstaternes bestemmelser, hvorefter retten til, i overensstemmelse med artikel 3, stk. 3, at udøve den pågældende virksomhed forbeholdes personer, der er bemyndiget hertil af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat — toldklarerere — og som har de nødvendige faglige kvalifikationer og de garantier, der anses for nødvendige for udøvelsen af erhvervet. Artikel 6, litra b), bestemmer, at såfremt medlemsstaterne hjemler mulighed for, at virksomheder kan anvende særlige ansatte til at udfærdige toldangivelser i disse virksomheders navn og for disses regning, kan de gøre denne mulighed betinget af, at de pågældende personer har de nødvendige faglige kvalifikationer.

5 De relevante italienske bestemmelser findes i dekret nr. 43 af 23. januar 1973 fra republikkens præsident, der stadfæstede en konsolideret udgave af toldlovgivningen (GURI (»Lovtidende«), supplemento ordinario nr. 80 af 28.3.1973, herefter benævnt »Testo unico«).

6 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt ladningsejere kan lade sig repræsentere af andre, bestemmer Testo unico's artikel 40, stk. 1 og 2:

»I alle tilfælde, hvor toldbestemmelserne pålægger en ladningsejer at udfærdige en angivelse, foretage visse bestemte handlinger eller opfylde særlige regler og forpligtelser, eller tillægger ham bestemte rettigheder, kan han handle gennem en repræsentant.

Medmindre andet er bestemt i artikel 43, kan bemyndigelse til at repræsentere en person ved toldekspeditioner kun gives til en toldklarerer, som er optaget i det i henhold til lov nr. 1612 af 22. december 1960 oprettede faglige register.«

7 Artikel 43, stk. 1, har følgende ordlyd:

»En ladningsejer kan give en toldklarerer, som ikke er optaget i det faglige register, fuldmagt til at repræsentere sig ved toldekspeditioner, såfremt den pågældende er en af hans ansatte.«

8 Om selve toldangivelsen hedder det i artikel 56:

»Forud for en toldekspedition skal ladningsejeren udfærdige en angivelse i den i artikel 57 foreskrevne form.

Som ladningsejer anses enhver, som frembyder varerne til toldklarering eller har dem i sin besiddelse på tidspunktet for indførslen til eller udførslen fra toldområdet. Toldmyndighederne har dog i alle tilfælde ret til med henblik på anvendelsen af denne lov at fastslå ejerforholdet vedrørende den vare, der er under toldekspedition.«

9 Testo unico's artikel 47 ff. Indeholder de nærmere regler om de kvalifikationer, toldklarerere skal have. I henhold til disse bestemmelser foranstalter finansministeren prøver med henblik på opnåelse af autorisation som toldklarerer. Denne autorisation udstedes af Finansministeriet efter høring af Consiglio nazionale degli spedizionieri doganali (»Foreningen af Toldklarerere«).

10 Endelig fremgår det af artikel 11 og 14 i lov nr. 1612 af 22. december 1960 (GURI nr. 4 af 5.1.1961), at Foreningen af Toldklarerere fastsætter tarifferne for toldklarerernes tjenesteydelser. De godkendes ved dekret fra finansministeren. I henhold til lovens artikel 11, stk. 2, kan der for toldklarereres ydelser ikke opkræves beløb, der er højere eller lavere end dem, foreningen har godkendt.

11 Kommissionen har i stævningen fremført to forskellige grupper af klagepunkter over for den italienske regering. Med de fem første klagepunkter har Kommissionen påtalt, at visse af Testo unico's bestemmelser er uforenelige med toldklarerer-og fællesskabsforsendelses-forordningerne, samt den måde, de italienske toldmyndigheder fortolker og anvender bestemmelserne på. Med det sjette og

sidste anbringende har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at de tariffer, der er fastsat for toldklarerernes ydelser, er afgifter med tilsvarende virkning som told.

Tilsidesættelsen af toldklarerer-og fællesskabsforsendelses-forordningerne

12 Indledningsvis bemærkes, at den italienske regering har fremhævet, at retstilstanden ikke er blevet ændret siden dommen af 25. oktober 1979 i sagen Kommissionen mod Italien (sag 159/78, Sml. S. 3247).

13 Hertil bemærkes blot, at nævnte dom vedrører spørgsmålet om tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 30, 34 og 52, at den ikke vedrører fællesskabsforsendelsesforordningen, og at den blev afsagt på et tidspunkt forud for toldklarererforordningen, som Rådet udstedte den 12. december 1985. De italienske lovbestemmelser må derfor bedømmes på ny i forhold til denne nye forordning og fællesskabsforsendelses-forordningen.

14 I henhold til betragtningerne er sigtet med toldklarerer-forordningen på fællesskabsplan at fastlægge betingelserne for, at en person er berettiget til at udfærdige en toldangivelse. I øvrigt er forordningen ikke i sig selv til hinder for, at en medlemsstat opretholder bestemmelser, hvorefter retten til at udfærdige toldangivelser enten i en andens navn, eller i eget navn, men for en andens regning, er forbeholdt toldklarerere.

15 Det er på baggrund af disse bemærkninger, det skal undersøges, om de nationale lovbestemmelser er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i forordningen.

Det første klagepunkt

16 Som første klagepunkt har Kommissionen anført, at Den Italienske Republik har tilsidesat toldklarerer-forordningens artikel 2, idet det i Testo unico's artikel 56, stk. 1, er fastsat, at toldangivelser skal udfærdiges af »ladningsejeren«. En sådan formulering kan indebære en uklarhed, der hindrer den umiddelbare anvendelighed af toldklarerer-forordningens artikel 2, og dette uanset den retlige fiktion, der er tilvejebragt ved samme lovs artikel 56, stk. 2, som bestemmer, at som ladningsejer anses enhver, som frembyder varerne til toldklarering eller har dem i sin besiddelse på tidspunktet for indførslen til eller udførslen fra toldområdet.

17 Kommissionens klagepunkt må tages til følge. I modsætning til, hvad den italienske regering har anført, må den omstændighed, at der i de italienske lovbestemmelser anvendes begrebet »ladningsejer«, som ikke kendes i toldklarerer-forordningen, antages at medføre, at der opstår tvivl om, hvem der er bemyndiget til at udfærdige eller lade udfærdige en angivelse. Ifølge Domstolens faste praksis (jf. Bl. A. Dom af 30.1.1985, sag 143/83, Kommissionen mod Danmark, Sml. S. 427) kræver hensynet til retssikkerheden og retsbeskyttelsen for så vidt angår områder, der er omfattet af fællesskabsretten, at de nationale retsforskrifters formulering er utvetydig, således at de berørte personer sættes i stand til på tilstrækkelig klar og tydelig måde at kende deres rettigheder og forpligtelser, og de nationale domstole i stand til at sikre iagttagelsen heraf.

18 Dette klagepunkt er således begrundet.

Det andet klagepunkt

19 Med det andet klagepunkt har Kommissionen gjort gældende, at det i henhold til italiensk lovgivning udelukkende er toldklarerere, der kan udfærdige toldangivelser

for andre, mens det ikke udtrykkeligt er bestemt — som krævet efter toldklarererforordningens artikel 3, stk. 2 — at en person kan anmelde varer i eget navn, men for en andens regning. Kun såfremt medlemsstaterne har optaget en sådan mulighed i deres lovgivning, kan de forbeholde toldklarerere en af de to muligheder for at udfærdige angivelser for andre, der er omhandlet i artikel 3, stk. 3.

20 Det må således først undersøges, om de italienske lovbestemmelser er i overensstemmelse med toldklarerer-forordningens artikel 3, stk. 2.

21 I ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod Italien (præmis 14) fremhævede Domstolen, som anført af den italienske regering, at en person i henhold til italiensk lovgivning har mulighed for at anmelde en vare i eget navn, men for en andens regning. Det må imidlertid understreges, at det i dommen blot blev fastslået, at den omstændighed, at denne mulighed består i kraft af en retlig fiktion som indeholdt i Testo unico's artikel 56, stk. 2, eller det retlige begreb »indirekte repræsentation«, ikke kan betragtes som et afgørende indicium for, at de pågældende formaliteter udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion.

22 I denne sag skal der derimod ikke foretages en vurdering af de pågældende bestemmelser i relation til traktatens artikel 30 og 34, men tages stilling til, om de er i overensstemmelse med toldklarerer-forordningens artikel 3, stk. 2.

23 Heri hedder det, at muligheden for at udfærdige en toldangivelse i eget navn, men for en andens regning, kun kan bringes i anvendelse, såfremt medlemsstaterne har truffet bestemmelse herom.

24 Det må i den forbindelse bemærkes, at i henhold til toldklarerer-forordningens artikel 3, stk. 3, kan en medlemsstat kun forbeholde toldklarerere at udfærdige

angivelser på en af de i artiklens stk. 1 omhandlede måder, såfremt medlemsstaten har hjemlet mulighed for udfærdigelse af angivelser i eget navn, men for en andens regning.

25 Da det i henhold til Testo unico's artikel 40, stk. 2, og artikel 43, stk. 1, udelukkende er toldklarerere, der må udfærdige angivelser for andre, burde der i italiensk lovgivning klart og præcist være hjemlet mulighed for udfærdigelse af angivelser i eget navn, men for en andens regning.

26 Den retlige fiktion, som er formuleret i Testo unico's artikel 56, stk. 2, opfylder heller ikke nævnte betingelse. Som det blev fastslået i præmis 17, medfører anvendelsen af begrebet »ladningsejer«, at der hersker tvivl om, hvem der er bemyndiget til at udfærdige eller lade udfærdige en angivelse.

27 Det må herefter fastslås, at Kommissionens andet klagepunkt er begrundet, hvorfor det er ufornødent at tage stilling til, om der kan tages hensyn til de klager, Kommissionen har påberåbt sig til støtte for sin argumentation.

Det tredje klagepunkt

28 Med det tredje klagepunkt har Kommissionen anført, at der ved Testo unico er tilvejebragt en forskelsbehandling af juridiske personer i forhold til fysiske personer, idet juridiske personer ikke kan udfærdige en angivelse i eget navn og for egen regning. Da juridiske personer i forholdet udadtil kun kan handle, såfremt de repræsenteres af fysiske personer, er de efter den italienske ordning ifølge Kommissionen tvunget til at benytte sig af toldklarereres tjenesteydelser.

29 Det må i den forbindelse fastslås, at den omstændighed, at en juridisk person lader sig repræsentere af repræsentanter efter loven, ikke er det samme som det repræsentationsforhold, der er fastsat i Testo unico. Et selskab, som handler i eget navn og for egen regning, må således nødvendigvis handle gennem en fysisk person. Denne form for repræsentation må ikke forveksles med repræsentation i toldforhold.

30 Det fremgår ikke af Testo unico's bestemmelser, at de er til hinder for, at et selskab handler i eget navn og for egen regning gennem en fysisk person, som repræsenterer det efter loven. Kommissionens tredje klagepunkt må derfor forkastes.

Det fjerde klagepunkt

31 Som det fjerde klagepunkt har Kommissionen anført, at der i henhold til Testo unico's artikel 47 ff. Gælder de samme faglige betingelser for bemyndigelse af ansatte som af selvstændige erhvervsdrivende. De betingelser, ansatte skal opfylde, går ifølge Kommissionen ud over den blotte anerkendelse af de nødvendige faglige kvalifikationer, der er fastsat i toldklarerer-forordningens artikel 6, litra b). Den italienske regering har i øvrigt ikke bestridt denne fortolkning, men dog tilføjet, at vurderingen af tillidsforholdet og kvalifikationerne foretages på samme grundlag for de to kategorier af personer.

32 Ifølge toldklarerer-forordningens artikel 6 kan selvstændige erhvervsdrivende kun bemyndiges til at udfærdige toldangivelser, såfremt de har de nødvendige faglige kvalifikationer og de garantier, der anses for nødvendige, mens det for ansatte kun kræves, at de har de nødvendige faglige kvalifikationer.

33 Det fremgår heraf, at betingelsen med hensyn til faglige kvalifikationer er reguleret på to forskellige måder, og at denne sondring skal være respekteret i medlemsstaternes lovgivning.

34 Den Italienske Republik har således tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til toldklarerer-forordningens artikel 6, idet den har fastsat de samme faglige bemyndigelsesbetingelser for selvstændige erhvervsdrivende og for ansatte.

Det femte klagepunkt

35 Det femte klagepunkt vedrører spørgsmålet om toldangivelser og ordningen om fællesskabsforsendelse, således som den er fastlagt i fællesskabsforsendelsesforordningen. I henhold til forordningens artikel 12, stk. 3, kan en angivelse vedrørende fællesskabsforsendelse underskrives af den hovedforpligtede eller af hans bemyndigede repræsentant og indleveres til afgangstoldstedet. Ifølge Kommissionen afviser de italienske toldmyndigheder imidlertid at registrere sådanne angivelser med henvisning til, at kun italienske toldklarerere kan opfylde sådanne formaliteter.

36 I replikken har Kommissionen nærmere præciseret anbringendet og anført, at fællesskabsforsendelse i henhold til Testo unico's artikel 238, stk. 2, er sidestillet med de i artikel 55 omhandlede toldekspeditioner. Ifølge Kommissionen fremgår det desuden af sidstnævnte bestemmelse, som for alle toldekspeditioner henviser til den i artikel 56 omhandlede angivelse, at fællesskabsforsendelser omfattes af den almindelige ordning med hensyn til toldangivelser, altså også af ordningen om repræsentation i toldforhold. Det følger heraf, at det er obligatorisk at anvende toldklarerere, også for fællesskabsforsendelser.

37 Hertil bemærkes først, at i henhold til Domstolens faste praksis skal Kommissionen selv føre bevis for det påståede traktatbrud (jf. Dom af 19.3.1991, sag C-249/88, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 1275, præmis 6).

38 I denne sag har Kommissionen i den begrundede udtalelse henvist til en klage fra en konkret virksomhed og til, at den tyske økonomiminister har bekræftet, at de problemer, denne virksomhed var stødt på, også havde foreligget for andre virksomheder. I stævningen har Kommissionen herefter påberåbt sig »talrige klager«, men ikke fremlagt nærmere beviser. Da de nævnte klager ikke er blevet fremsendt til den italienske regering, som i øvrigt hævder ikke at være bekendt med klagernes indhold, kan Domstolen ikke tage dem i betragtning.

39 For så vidt angår spørgsmålet om, at fællesskabsforsendelse er sidestillet med de i Testo unico's artikel 55 omhandlede toldekspeditioner, bemærkes — således som generaladvokaten har gjort det i sit forslag til afgørelse — at dette i henhold til Testo unico's artikel 238, stk. 2, kun vedrører de sanktioner og forhold i øvrigt, som ikke er omhandlet i og reguleret af EF-forordninger.

40 Da der i artikel 238 kun henvises til Testo unico's artikel 55 for så vidt angår forhold, der ikke er reguleret af EF-forordninger, er fællesskabsforsendelser ikke omfattet af den almindelige ordning om toldangivelser i Testo unico, men umiddelbart af selve ordningen i fællesskabsforsendelses-forordningen.

41 Det femte klagepunkt må følgelig forkastes.

Tilsidesættelsen af traktatens artikel 9 og 12

42 Kommissionen har anført, at toldklarerernes tariffer, der er fastsat af Foreningen af Toldklarerere, hvis beføjelser er fastlagt i loven af 22. december 1960, og som godkendes ved dekret udstedt af finansministeren, udgør afgifter med tilsvarende virkning som told, jf. Traktatens artikel 9 og 12, idet de er bindende og den fastsatte

minimumstarif ikke kan nedsættes. Kommissionen har i den forbindelse nærmere anført, at toldklarererne nærmest har monopol for så vidt angår toldangivelser.

43 I henhold til traktatens artikel 9, 12 og 13 er told ved indførsel samt afgifter med tilsvarende virkning i samhandelen mellem medlemsstaterne forbudt.

44 I henhold til Domstolens faste praksis (jf. bl. a. dom af 21.3.1991, sag C-209/89, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 1575) er forbuddet mod afgifter med tilsvarende virkning som told begrundet i det forhold, at økonomiske byrder ved grænseoverskridelsen hindrer varernes frie bevægelighed. Følgelig udgør selv den mindste økonomiske byrde, som pålægges ensidigt og belaster varer ved grænseoverskridelsen, uanset benævnelse eller opkrævningsmåde, når den ikke er en told i egentlig forstand, en afgift med tilsvarende virkning som told i henhold til traktatens artikel 9, 12, 13 og 16, uanset at den ikke opkræves af staten. Den nævnte byrde kan dog ikke anses som en sådan afgift, såfremt den er et vederlag for en ydelse, der rent faktisk udføres for den erhvervsdrivende, og den står i rimeligt forhold til denne ydelse.

45 Det må derfor undersøges, om de omtvistede tariffer er en økonomisk byrde, som ensidigt pålægges alle, som vil udfærdige en toldangivelse, og således belaster varerne ved grænseoverskridelsen.

46 Hertil bemærkes, at Kommissionen i sit svar på Domstolens spørgsmål har forklaret, at de angivelser, der udfærdiges af ansatte i private virksomheder eller af ansatte i den offentlige forvaltning, må betragtes som udfærdiget af toldklarerere i vid betydning, idet de nævnte personer på grund af den nødvendige specialisering og deres arbejde kan sidestilles med autoriserede toldklarerere. På et spørgsmål fra Domstolen under den mundtlige forhandling indrømmede Kommissionen imidler-

tid, at den faglige tarif ikke gælder for ovennævnte personer, som udfærdiger 22 % af alle angivelser. Importøren har således reelt et valg, idet han ikke er forpligtet til at anvende en autoriseret toldklarerer, og at tariffen derfor ikke er bindende for alle, som vil udfærdige en toldangivelse.

47 De omtvistede priser kan herefter ikke antages at være afgifter med tilsvarende virkning i henhold til traktatens artikel 9 og 12. Dette klagepunkt kan følgelig ikke tiltrædes.

48 Det følger af det anførte, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 3632/85 af 12. december 1985 om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse, idet den i sin lovgivning har opretholdt bestemmelser, hvorefter det påhviler ladningsejeren at udfærdige den nævnte angivelse, og har forbeholdt toldklarerere retten til at repræsentere ladningsejeren, men ikke klart har hjemlet mulighed for, at en angivelse kan udfærdiges i eget navn, men for en andens regning. Den Italienske Republik har endvidere tilsidesat sine forpligtelser i henhold til forordningens artikel 6, idet ansatte, som er pålagt at udfærdige toldangivelser, skal have de samme kvalifikationer som selvstændige erhvervsdrivende.

49 I øvrigt vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

50 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, kan Domstolen bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber

eller vinder på et eller flere punkter. Den Italienske Republik og Kommissionen har henholdsvis tabt eller vundet på flere punkter og bør derfor bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 3632/85 af 12. december 1985 om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse, idet den i sin lovgivning har opretholdt bestemmelser, hvorefter det påhviler ladningsejeren at udfærdige den nævnte angivelse, og har forbeholdt toldklarerere retten til at repræsentere ladningsejeren, men ikke klart har hjemlet mulighed for, at en angivelse kan udfærdiges i eget navn, men for en andens regning. Den Italienske Republik har endvidere tilsidesat sine forpligtelser i henhold til forordningens artikel 6, idet ansatte, som er pålagt at udfærdige toldangivelser, skal have de samme kvalifikationer som selvstændige erhvervsdrivende.**

2) I øvrigt frifindes sagsøgte.

3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Due Moitinho de Almeida Kakouris Schockweiler

Grévisse Zuleeg Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. februar 1994.

J.-G. Giraud — Justitssekretær

O. Due — Præsident